

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMĂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931

Rugăm mult pe Domnii abonați din provincie, cari nu au achitat încasatorului nostru, costul abonamentului, să aibă în vedere cheltuielile pe cari le necesită apariția revistei și să bine voiască a ne trimite acest cost prin mandat poștal, pe adresa revistei Str. Jules Michelet No. 15

Andrei Rădulescu. — Regimul juridic al Canalului de Suez.
Dr. Davis Kaouchansky. Principiile Fundamentale ale Constituției Republicii Lituaniței.

Jurisprudența Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție S. III.* — Asanarea Datoriilor. — Cambie. — Posdatare. (Maria Neiciulescu cu Maria Mihailă.

Curtea de Apel din București S. III-a. — Dotă. — Dispensă de raport făcută prin act posterior. (Ioana Elinescu cu Ecaterina Bărbulescu).

Curtea de Apel din București S. III-a Chemare în garanție. — Apelul chematului în garanție. — Motive. — Dacă profită și și în apelul pârâtului principal. (Alberto și Enrico Organini cu Soc. Generală Petroliferă și Soc. Astra Română).

Curtea de Apel din București S. IV. — Locuințe eftine. — Vânzare. — Neplata ratelor. (Ion T. Ionescu cu Soc. Comunală a Locuințelor eftine).

REGIMUL JURIDIC AL CANALULUI DE SUEZ ¹⁾

Voesc să vă întrețin câteva minute, despre regimul juridic al Canalului de Suez.

În vremuri liniștite, un astfel de subiect nu prezenta — desigur — interes decât pentru specialiști. În împrejurările extrem de grele, prin care trecem astăzi și când un incident în acest canal poate aduce grozăviile unui mare război, situația lui, din punct de vedere al Dreptului internațional, mi s'a părut de un deosebit interes pentru foarte mulți dintre Dv.

Ar fi trebuit — poate — să vă vorbesc despre alte strâmtoni mai apropiate de noi, de unde ne vin chiar acum vești neplăcute; când am ales, însă, subiectul de azi nu bănuiam că în Bosfor și Dardanele s'ar putea turbura așa de repede situația pe care totuși n-am crezut-o niciodată liniștită, cu toate textele tratatelor. Nici vorbă nu este — se înțelege dela sine — că subiectul ales va fi tratat, în 20 minute, așa cum ar pretinde însemnătatea lui. Cei mai învățați dintre D-v. să nu fie — deci — pretențioși.

Oricât de sumară ar fi expunerea acestui regim, el nu poate fi înțeles fără de a arăta pe scurt, cum s'a ajuns la înfăptuirea canalului și la stabilirea normelor de drept care-l guvernează.

* * *

Canalul de Suez, care unește Marea Mediterană cu Marea Roșie, a fost tăiat de mâna omenească prin Măistmul de Suez, care lega Asia cu Africa. El a fost deschis acum 66 ani.

S'a crezut — poate se mai crede — că până atunci n'a mai fost între cele 2 mări vreo legătură pe apă. Astăzi se știe, însă, că de foarte multă vreme s'au gândit oamenii din acele părți să unească aceste mări. Și s'a și făcut un canal, care de mai multe ori a fost astupat și destupat. Acel vechiu canal avea însă altă direcție decât cel de azi; el folosea un braț al Nilului și apoi ajungea în împrejurimile Suezului. Cel care l'a făcut pentru prima dată ar fi fost Sesostre I, regele Egiptului pe la 1400 înainte de Christos. După altă știre, ar fi fost început de alt faraon, Nechao pe la 600 a. Chr., continuat de Darius I pe la 500 și terminat de abia de Ptolomeu II, pe la 270 a. Chr.

Peste câțva timp s'a astupat cu nisip.

Romanii, cucerind Egiptul, s'au gândit să redeschidă canalul. În făptuitorii au fost 2 împărați, strâns legați de poporul nostru: Traian și Adrian. Astupat iarăși, a fost redeschis de un mare calif, Omar, în sec. VII d. Chr. Peste aproape două secole, a fost distrus de un alt calif, care a voit să împiedice pe un nepot revoltat să se folosească de el.

Au trecut, apoi, multe veacuri în care a rămas astupat; se pare că atunci s'a și pierdut amintirea că ar fi existat un asemenea canal.

La sfârșitul sec. XV, și în special după descoperirea Americii, s'au ivit din nou năzuințe serioase de a stabili o legătură între cele două mări, dar nu pe urmele vechiului canal, de care se pare că nu mai știa nimeni, ci prin tăierea istmului.

Între cei dintâi a fost Veneția, care și vedea primejdul comerțului și înflorirea apoi câțiva dintre marii Sultani și Viziri.

Interesant de știut că s'au gândit stăruitor la acest

1) Conferință ținută la Radio la 16 Oct. 1935.

proiect oameni iluștri, care nu erau legați de asemenea probleme: amintim pe Leibnitz, Voltaire, apoi Bentham. Către finele sec. XVIII, deschiderea acestui canal preocupa pe mulți. Când Napoleon a mers în Egipt, a primit instrucțiuni pentru a tăia istmul de Suez.

În sec. XIX ideea a câștigat și mai mulți partizani, oameni politici, ingineri, filosofi. Amintim pe Saint-Simoniști, care voiau să realizeze o operă grandioasă. S'au făcut diverse propuneri, s'a cerut și părerea lui Meternich.

Deabia, însă, în a 2-a jumătate a sec. XIX, a fost dat să se apropie de realizare această îndrăznească idee.

În urma unei puternice revolte, Egiptul a isbutit să și capete o autonomie destul de întinsă. Deși continua să facă parte din Imperiul Otoman, avea suveranul său, Kedivul, și dreptul de a face singur toate actele administrației sale, afară de cele mai importante, pentru care trebuia aprobarea Sultanelui. Un francez, Ferdinand de Lesseps, și el influențat de saint-simonism, concepușe, pe când era consul la Alexandria, planul tăierii istmului și ceruse Kedivului autorizarea dar fără succes.

Au trecut mulți ani până s'a ivit o fericită întâmplare. De atâtea ori, în istoria lumii, lucruri mici au produs efecte așa de mari. Norocul pentru el și pentru omenire a fost să devină prieten al lui Mohamed-Said-Pașa, care a ajuns Kediv al Egiptului. Invitat de acesta într-o excursie în Egiptul de sus, în ziua de 15 Noembrie 1854, i-a supus proiectul deschiderii canalului. Kedivul, spirit larg și înțelegător, a primit propunerea cu entuziasm și peste 15 zile, la 30 Noembrie 1854 i-a și dat un firman, prin care-i acorda dreptul exclusiv de a înființa și conduce o Companie pentru tăierea istmului de Suez și exploatarea canalului dintre cele două mări.

Dela firman însă până la realizare a mai trebuit mult timp; și nu atât din cauza greutăților materiale, foarte mari, cât din pricina oamenilor.

Primul firman, care este baza regimului juridic al canalului, a fost complectat și lămurit prin altul dela 5 Ianuarie 1856.

Din ele rezultă că se acorda o concesiune, pe 99 ani, a terenurilor, a căror folosință ca și a canalului și anexelor, revenia Companiei, că acesteia i se recunoștea un monopol iar de altă parte că trecerea trebuia să rămână deschisă pentru toate Statele, cel puțin pentru vasele de comerț; el era menit să fie un Bosfor artificial.

Firmanele, întru cât coprindeau concesiuni importante, trebuiau ratificate de Poartă. Aceasta a început să facă dificultăți. Comunicându-se chestiunea și Puterilor, dificultățile au devenit și mai mari.

În baza firmanelor s'a căutat capitalul necesar în Franța și în 1858 s'a înființat prin subscripție publică o Companie cu un capital de 200 milioane franci dintre care 110 milioane subscrise de francezi, 88.821.000 de Keviv și restul de alte persoane streine.

Sediul social a fost stabilit la Alexandria, iar domiciliul administrativ la Paris.

Lucrările au început la 25 Aprilie 1859, dar numai cu caracter provizoriu, fiindcă firmanele nu erau ratificate.

Poarta nu voia să le aprobe. A fost nevoie de noi tratative, de renunțări la anumite puncte, s'a pus noi condiții. Situația a devenit mai grea după 1863, când a murit Kedivul, prietenul lui Lesseps. Ceeace a contribuit mult la îngreunarea realizării, a fost în special atitudinea Angliei, care îndemna Poarta Otomană să reziste. A fost nevoie și de un arbitraj al Împăratului Napoleon III în 1864, cu rezultate însă mulțumitoare pentru cauză.

În sfârșit, la 22 Febr. 1866, s'a făcut un nou contract între Egipt și Companie, iar la 19 Martie 1866 s'a dat un nou firman, aprobat și de Turcia și prin care se fixau drepturile și datoriile părților și se autorizau lucrările.

După 12 ani de necazuri și tratative „orientale” s'a ajuns astfel să se precizeze situația de drept a acestei opere.

Acum s'au început cu vigoare lucrările și în 3 ani și câteva luni au fost terminate.

La 17 Noembrie 1869 canalul de Suez a fost inaugurat, în mijlocul unor serbări grandioase, la care au participat multe din mărimile pământului, în frunte cu frumoasa împărăteasă Eugenia. Canalul a fost străbătut de o flotă de 60 de vase, ceva rar de văzut pentru acele vremuri. Totul s'a desfășurat, cum s'a zis, într'un decor de apoteoză. Și merita să fie sărbătorit acest eveniment, fiindcă era una din cele mai mărețe realizări ale minții omenești.

* * *

Canalul era liber pentru tot felul de vase, atât în timp de pace cât și de război. Firmanul dela 1866 era precis.

Totuși, când a izbucnit războiul franco-german dela 1870 a fost teama că se vor ivi dificultăți. Turcia și Egiptul au lăsat liberă trecerea pentru ambii beligeranți. Pentru a înlătura îndoelile, în 1873, s'a întrunit o comisie internațională la Constantinopole și s'a prevăzut expres, în convenția încheiată, libertatea de trecere și pentru vasele de război.

Teamă s'a ivit din nou la izbucnirea războiului ruso-turc din 1877—78, fiindcă de astă dată era beligerantă chiar Turcia, stăpâna teritoriului în care era canalul. Rusia, din partea căreia părea a fi pericolul, sub presiunea Angliei, a declarat că va respecta libertatea canalului, ceea ce a și făcut.

O dată grea pentru respectarea canalului a fost în 1882, când a izbucnit o revoluție în Egipt și Anglia a debarcat trupe și a ocupat Suezul. Au început iarăși tratative între State, care au durat câțiva ani. S'a încercat a se încheia o convenție la 1885, dar nu s'a reușit.

Dificultățile — este necontestat astăzi — au provenit mai ales din cauza Angliei, care — odată canalul deschis — dorea să aibă cât mai multe drepturi asu-

pra lui. În acest sens a izbutit să dobândească un mare număr de acțiuni ale Companiei și anume, acțiunile Keditului, pe care, printr'o dibăcie de admirat, a reușit în 1875 să le cumpere prin tratative de câteva zile.

După multe discuții, în special cu Franța, s'a ajuns la încheierea unei *convențiuni, semnată la 29 Oct. 1888 la Constantinopol*, între Statele, principale interesate și anume: Germania, Anglia, Austro-Ungaria, Spania, Franța, Italia, Olanda, Rusia și Turcia.

În această convenție, s'a fixat definitiv regimul juridic al canalului de Suez.

Acest regim a fost respectat în timpul războiului spano-american, a celui ruso-japonez și în războiul italo-turc pentru Tripolitania.

În timpul războiului mondial, Turcia și Germania au atacat canalul pe motiv că Englezii și Francezii l'ar fi ocupat cu trupele și vasele lor; au fost însă respinși iar aceștia din urmă au asigurat libertatea de navigație prin canal.

La încheierea păcii, regimul juridic al canalului de Suez a fost respectat și consacrat din nou prin tratatele de la Versailles (art. 282), Saint Germain (art. 107) și celelalte. Prin textele respective, menținându-se convnția de la 1888, se trec Angliei drepturile recunoscute Turciei prin acea convenție. Se știe că Anglia, în 1922, a recunoscut independența Egiptului, dar cu anumite restricțiuni. Prin tratatul de la Lausanne din 1923 s'a precizat și mai bine drepturile Angliei în ceiace privește Egiptul, Sudanul și arătata convenție de la 1888.

Astăzi, deci, această convenție este în totul aplicabilă.

Din ea reies două principii fundamentale:

1) libertatea de navigație pentru toate vasele și pentru toate Statele;

2) asigurarea internațională a acestei libertăți.

Convenția este intitulată: „*Convențiune internațională pentru libera trecere a Canalului de Suez*”. Chiar titlul arată precis scopul urmărit.

Libertatea de navigație este prevăzută expres în art. 1 al convențiunii, al cărui prim alineat este:

„Canalul maritim de Suez va fi totdeauna liber și deschis, în timp de războiu ca și în timp de pace, pentru orice vas de comerț sau de războiu, fără distincțiune de pavilion”.

Deci libertate pentru orice fel de vase și pentru toate Statele, chiar care n'au participat la această convenție.

Părțile contractante se obligă să nu aducă micio atingere acestei libertăți.

De altă parte ca să nu mai fie vreo discuție în privința blocusului, s'a prevăzut formal că acest drept nu va fi exercitat niciodată în canal. Discuție dacă nu s'ar putea face, un blocus pacific, nu trebuie să mai fie pentrucă textul care-l oprește este general, deci orice fel de blocus și pentrucă ar fi în contradicere cu textul precedent prin care se in-

terzice formal orice atingere adusă libertății, fie în timp de războiu, fie în timp de pace.

Părțile contractante s'au obligat să respecte, în același timp, și anexele canalului, porturile de acces, materialul, stabilimentele, construcțiile, lucrările canalului maritim și ale celui de apă dulce.

Fiindcă starea de războiu era mai periculoasă pentru libertatea canalului, s'a luat măsuri precise spre a înlătura discuțiile.

În timp de războiu nu trebuie să aibă loc niciun fapt de războiu și niciun act care ar avea de scop să împiedice libera navigație, atât în canal, cât și în porturile de acces, precum și într'o rază de 3 mile marine de la aceste porturi.

S'a adăugat expres că această dispoziție se aplică chiar când Statul Otoman ar fi beligerant. Dispoziția prezintă interes și azi când Anglia a luat drepturile Turciei.

Pentru a se împiedica nesocotirea acestor norme, s'a convenit că, fie în canal, fie în porturi, vasele de războiu nu se pot aproviziona decât în limita strictei necesități. Trecerea lor trebuie să se facă în cel mai scurt timp, după regulament și fără altă oprire decât aceia care ar rezulta din nevoile de serviciu. Ele nu vor putea rămâne la Port-Said și la Suez mai mult de 24 ore, afară de cazul de întrerupere forțată și chiar atunci trebuie să plece cât mai curând posibil. Între eșirea din port a unui vas beligerant și intrarea unui vas inamic, trebuie să treacă cel puțin 24 ore.

De altă parte, puterile beligerante n'au voie să debarce sau să ia, în canal sau în porturile lui, nici trupe nici munițiuni, nici material de războiu. În caz însă, de împiedicare accidentală în canal, se va putea îmbarca ori debarca, în porturile de acces, trupe, dar numai în grupe, care să nu cuprindă mai mult de 1000 oameni, cu materialul de războiu corespunzător.

Acest regim al vaselor de războiu ale beligeranților se aplică și prizeilor.

În aplicarea aceluiași principiu s'a stipulat că nu este voie să se țină în canal niciun vas de războiu. S'a admis, totuși, că în porturi vor putea staționa câte două vase de războiu pentru fiecare Putere, regulă admisă și în alte părți. În timp de războiu, însă, beligeranții pierd acest drept.

În partea a doua a convențiunii s'au înscris *norme pentru asigurarea libertății de navigație*.

Reprezentanții în Egipt ai Puterilor semnatare, agenți pe acea vreme, erau însărcinați să supravegheze executarea tratatului. Oricând ar fi fost amenințată siguranța sau libera trecere a canalului, ei aveau dreptul să se întrunească, în urma convocării făcută de 3 dintre ei. Întruniți, sub prezidenția Decanului lor, au dreptul să constate și să comunice guvernului keditiv, spre a lua măsurile necesare pentru asigurarea libertății canalului.

Acești reprezentanți au datoria să se întrunească,

în orice caz, cel puțin odată pe an pentru a constata modul cum se execută convenția. O astfel de reunire trebuia prezidată de un Comisar special numit de guvernul otoman; la această reunire, putea lua parte și un Comisar al Keditului, care avea dreptul de a prezida în lipsa Comisarului Otoman.

Măsurile pentru executarea tratatului, trebuiau deci aplicate de guvernul egiptean, în limita puterilor sale, așa cum rezultă din firmele și din convenție. Se putea întâmpla ca acest guvern să nu fie în stare să ia măsurile necesare. În acest caz, trebuia să apeleze la guvernul otoman, dar să înștiințeze și pe celelalte Puteri semnatare și la nevoie, să se înțeleagă cu ele pentru luarea măsurilor.

Convenția mai prevede că, Poarta și Egiptul au dreptul să ia măsuri pentru apărarea Egiptului, menținerea ordinii publice sau apărarea celorlalte porțiuni din partea orientală a canalului, dar sunt datoare să înștiințeze pe semnatarul tratatului. Totuși, n'au voie să ridice fortificații și în niciun caz să stânjenească libera navigație.

Durata convenției nu este legată de a concesiunii acordată Companiei.

Acestea sunt, în rezumat, dispozițiile, care alcătuiesc regimul juridic al canalului de Suez. Ele au fost respectate, afară de ceea ce s'a petrecut în războiul mondial (1).

* * *

Grație atâtor străduințe de câteva decenii, s'a ajuns la un regim care asigură libertatea canalului, devenit astfel nu o cale neutră, căci sensul strict al neutralității ar fi impus oprirea vaselor de război, cum era în primele firmele, ci mai exact o cale internațională, deschisă tuturor popoarelor.

Deși n'au semnat arătata convenție decât numai câteva State, totuși nu se poate admite că ea n'ar fi aplicabilă celorlalte. Toate au beneficiat de ea și au primit-o astfel oarecum tacit; mai toate au luat parte la tratatele dela sfârșitul războiului mondial, în care s'a menținut acea convenție. Și de altă parte, ar fi greu de crezut să se susțină că au dreptul la foloasele derivând din regimul juridic al canalului stipulat și pentru ele de semnatarul convenției, și că n'au și datoria de a respecta și la nevoie de a apăra acest regim.

Cât privește chestiunea *dacă s'ar putea închide acest canal* pe baza Pactului soc. Națiunilor, ea nu poate căpăta aci desvoltarea cuvenită. Desigur însă, că acei care au făurit Soc. Națiunilor și Pactul ei, nu s'au putut gândi să se ia măsuri, care lovind într'un Stat ar călca alte principii de Drept internațional și ar lovi grav în interesele și drepturile altor State, întru nimic vinovate. Și afară de aceasta, cu drept cuvânt ar protesta Statele, care nu sunt sau nu mai sunt membre ale Soc. Națiunilor, și dintre care, unele sunt chiar semnatare ale convenției din 1888.

1) Pentru desvoltări a se vedea, în special: *Traité de Droit international public* par. P. Fauchille pp. 294—339. Acolo sunt și bogate indicații bibliografice.

Nu mai vorbim de interesele mari care ar fi grav periclitate prin orice măsură care ar atinge libertatea canalului.

Din punct de vedere strict juridic, dar, și al intereselor generale, n'ar trebui să se pună problema închiderii canalului.

Totuși nu se știe ce surprize putem avea. Și ar fi de regretat. Și nu numai pentru că s'ar nesocoti anumite reguli de Drept, care au adus atât bine omenirii, ci și pentru că este aproape neîndoios, că aci este unul din punctele cele mai delicate pentru pacea lumii.

Se pot lua — dacă sunt necesare — diverse sancțiuni și în diverse puncte, dar nu aci.

Opera aceasta măreață a geniului francez și mândria omenirii întregi, trebuie să rămână neatinsă.

Trebuie să ne deprindem tot mai mult și în domeniul internațional cu respectul Dreptului, cel mai bun mijloc pentru a asigura colaborarea între popoare.

Regimul Canalului de Suez, este un exemplu, de ceiace s'ar putea realiza pentru interesele comune ale omenirii și cum ne putem apropia de asigurarea păcii.

Andrei Rădulescu

Principiile Fundamentale ale Constituției Republicii Lituaniei

Republica Lituaniei (Lietuva) se compune din două ținuturi și anume din Marea Lituanie și Mica Lituanie zisă Klaipeda (Memel) și constituie după numărul locuitorilor cel mai mare stat din statele baltice. Frontiera cu Letonia s'a limitat în Tratatul din 28 Septembrie 1920, cu Prusia orientală conform articolului 28 din Tratatul dela Versailles din 1919, pe când frontiera cu Polonia a rămas nelimitată și există în această privință un dezacord (1).

Independența Republicii Lituaniei a fost proclamată prin Adunarea legislativă — Seimas — în ziua de 15 Maiu 1920 și totodată s'a ales regimul republican. La 20 Septembrie 1921 Lituania a fost admisă ca membru al Societății Națiunilor și recunoscută de *facto* și de *jure* prin Liga Națiunilor precum și prin Consiliul Ambasadorilor.

Prima lege constituțională Lituaniei din 1 August 1922 (2), a fost promulgată la 6 August și publicată în Monitorul Oficial al Lituaniei — Vyriansybes Zinios.

Constituția din 15 Maiu 1928, în vigoare, a fost proclamată prin decretul guvernului lituan după lovitura de stat din 17 Decembrie 1926 și după dizolvarea parlamentului lituanian — Seimas — 1927.

Conform constituției în vigoare statul lituanian este o republică independentă și democratică. Puterea suverană aparține poporului lituanian. Pe când Constituția din 1922 a prevăzut o preponderență definitivă a parlamentului asupra organelor executive și Seimas-ul era cârmuitorul statului, puterea apar-

1) Fosta Capitală a Regatului Lituaniei Wilna a devenit oraș polonez prin decizia consiliului ambasadorilor din 15 Martie 1923.

2) Cfr. despre Constituția din 6 August 1922 Zeitschrift für Osteuropäisches Recht, Berlin, 1925, Vol. I, p. 65.

ține azi Seimas-ului, guvernului și puterei judecătorești.

Seimas-ul se compune din reprezentanții națiunii și e ales pentru durata de 5 ani. Alegerea se produce prin vot obștesc, egal, direct și secret după sistemul de reprezentanță proporțională. O lege electorală datează din 1 August 1922. Dreptul de vot au bărbații și femeile cu 24 ani împliniți. Eligibil este fiecare cetățean în vârstă de 30 ani împliniți.

Pe reprezentanții poporului se bucură de dreptul de imunitate. Seimas-ul votează legile, are dreptul de control asupra guvernului, dreptul de interpelare, votează bugetul statului, ratifică tratatele internaționale cu Lituania, cari privesc interesele țării, cari sunt hotărâte prin legi, acordă consimțământul pentru declarația și sfârșitul războiului.

În caz de războiu provocat ori revoltă înarmată și turburări cari pun în primejdie liniștea publică, Președintele Republicei are dreptul de a proclama la propunerea cabinetului de miniștri pentru statul întreg ori pentru anumite ținuturi starea de războiu ori starea excepțională și dreptul de a ridica garanțiile constituționale. (Art. 12, 13, 15—18).

Puterea executivă se compune din Președintele Republicei și cabinetul de miniștri. Președintele Republicei e ales pentru timp de 7 ani și reeligibil. Președintele Republicei poate fi ales orice cetățean care e eligibil pentru Seimas și care este în vârstă de 40 ani. În caz de boală ori absență din țară, Președintele Republicei e reprezentat prin președintele Seimas-ului.

Președintele Republicei reprezintă republica, acordă scrisorile de acreditare reprezentanților diplomați, primește pe reprezentanții statelor străine și ratifică tratatele cu țările străine, numește pe prim-ministru și pe ceilalți miniștri precum și pe toți funcționarii, promulgă legile având dreptul relativ de *veto*. Președintele Republicei este Șeful superior a armatei, lui îi aparține dreptul de grațiere, precum și dreptul a dizolva Seimas-ul.

Legea constituțională prevede un consiliu de stat — Valstybis Taryba — înființat prin legea No. 283 din 21 Septembrie 1928, care asemănător consiliului legislativ român elaborează, coordonează și discută legile, pe cari consiliul de miniștri le propune Seimas-ului.

Constituția prevede atât responsabilitatea solidară a cabinetului de miniștri cât și a fiecărui ministru în parte pentru departamentul sau în fața Seimas-ului pentru politica generală a guvernului. În caz de vot de neîncredere cu majoritate de trei cincimi din voturi, cabinetul întreg ori fiecare ministru în parte trebuie să demisioneze.

Controlorul de stat, care își exercită controlul superior, are dreptul de a asista cu vot consultativ la ședințele consiliului de miniștri.

Pentru acuzarea unui ministru prin Seimas-ul, se cere majoritatea de voturi de trei cincimi, pentru punerea sub acuzare președintelui republicei trei pătrimi de voturi. Competința de a judeca o are Înalta Curte de Justiție a Republicei. Amnestia nu poate fi acordată decât prin calea legislativă.

Constituția lituaniană conține după modelul legilor constituționale moderne o dispoziție despre drepturile cetățenilor lituani.

Un străin poate obține naturalizarea dacă a avut domiciliul în Lituania cel puțin timp de 10 ani. Toate drepturile politice capătă însă numai copiii străinilor naturalizați, cari sunt născuți în naționalitatea lituană, pe când străinul naturalizat nu obține drepturile politice active.

Nimeni nu poate să aibă simultan naționalitatea lituaniană și a unui stat străin. Însă cetățeanul lituanian nu pierde naționalitatea sa, dacă a devenit cetățean unui stat american și dacă a împlinit unele obligații prevăzute prin lege față de statul lituanian. De altfel despre obținerea și pierderea naționalității, tratează o lege specială din 9 Ianuarie 1919, completată la 29 Martie 1920, 9 Iunie 1922 și 30 Noembrie 1923.

Toți cetățenii lituani, bărbați și femei, sunt egal în fața legii, legea nu cunoaște nici un privilegiu întemeiat pe origina etnică, pe religia ori limbă.

Persoana cetățeanului și domiciliul e inviolabil. Un cetățean nu poate fi arestat ori libertatea sa restrânsă decât prins în flagrant delict ori în baza unei decizii judecătorești.

Libertatea religiei și conștiinței, secretul corespondenței e garantată, deasemenea libertatea cuvântului și a presei, a întrunirilor și societăților. Drepturile de întrunire sunt prevăzute într-o lege d'm 21 Februarie 1920, modificată 20 Iunie 1925 și 6 Iulie 1926.

Nimeni n'are dreptul de a comite un delict ori de a se sustrage la obligațiile publice în baza religiei ori ideilor sale filosofice determinate. Secretul corespondenței deasemenea libertatea presei nu poate fi suspendat decât prin lege.

Fiecare cetățean are dreptul de reclamațiune contra funcționarilor publici din serviciul administrativ și dreptul de petițiune către Seimas-ul. 25.000 de cetățeni, cari au dreptul de vot pentru Seimas, pot introduce în parlament o inițiativă de lege.

Proprietatea este garantată. Exproprierea numai din cauza de utilitate publică e admisă singur pe calea legislativă.

Căsătoria e baza vieții familiare și se bazează pe egalitatea sexelor. Legea prevede ocrotirea familiei și a maternității.

Statul lituanian garantează atât familiei militarului cât și militarului însuși, care a pierdut sănătatea ori viața, pentru obligația sa de a apăra stătul, ocrotire și întreținere.

Toate școlile sunt accesibile pentru toți. Învățământul primar este obligator și gratuit. Învățământul religios este obligator cu excepție pentru copiii dizidenților.

Fiecare cetățean se bucură de libertatea muncii. Munca e ocrotită, în deosebi prin ocrotire în caz de boală, bătrânețe, accident și șomaj.

Un capitol special e consacrat drepturilor minorităților naționale. Prin aceasta Statul lituanian recunoaște ca lege constituțională, promisiunea dată de către Lituania Ligii Națiunilor prin reprezentantul sau Sidzikauskas în sesiunea din 12 Maiu 1922. Prin aceasta, garanția internațională, devenită și constituțională, se asigură și interesele culturale (învățământul, binefacerea, mutualitatea) ale minorităților naționale ale Lituaniei.

Dreptul de inițiativă pentru revizuirea și completarea constituției are atât Seimas-ul, guvernul cât și 50.000 de alegători. Aceasta trebuie să fie admisă prin Seimas-ul cu majoritate de trei cincimi de voturi.

Legea constituțională prevede pentru orase și comunele locale autonomia. O lege specială din 7 Septembrie 1929 tratează despre autonomia locală.

Limba oficială a Statului lituanian fiind cea lituană întrebuințarea limbilor locale e fixată prin lege.

Culorile de stat sunt: galben, verde, roșu. Armele de stat sunt: Călăreț alb pe câmp roșu deschis (vytis).

București, 1935.

Dr. Davis Kaouchansky

BIBLIOGRAFIA

1. Constituția Republicii Lituaniei, Ediția Ministerului de Externe, Kaunas, 1928.
2. S. De Dukszta, Résumé populaire de l'histoire de la Lithuanie, Genève, 1917.
3. Gaigalat, La Lithuanie, Edition Atar, Genève, 1918.
4. Harrison, E. J., Lituania, Past and Present, London, 1922.
5. Iusaitis K. A., The history of the Lithuanian Nation and present aspiration. Washington Lithuanian Council, 1918.
6. Kareivis J. La Lithuanie sous la domination russe, 1795—1915, Lausanne, 1917.
7. Malbone W. Graham, New Governments of Eastern Europe, New-York, 1928.
8. Natkevicius L. Aspect politique et juridique du différend polono-lithuanien, Paris, 1930.
9. Norus T. & Zilius J., Lithuanian's Case for independence, Washington, 1918.
10. Robinson Jacob, Der litauische Staat, seine Verfassungsentwicklung, im Jahrbuch des öffentl. Rechts, Vol. XVI, p. 295 și urm., Tuebingen, 1928,

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III-a

Audiința de la 12 Noembrie 1935

Președinția D-lui D. G. Lupu, președinte

Maria și Aurelia Neiciulescu cu Maria Mihăilă

ASANAREA DATORILOR. — CAMBIE. — POST DATARE SĂVÂRȘITĂ DE CREDITOR. — DOVADĂ. — DACĂ POATE FI FĂCUTĂ IN INSTANȚA CAMBIALĂ. — ART. 69 ȘI 78 DIN LEGEA PENTRU LICHIDAREA DATORILOR DIN 7 APRILIE 1934.

Dovedirea post datării unei cambii emisă în alb, săvârșită de creditor, pentru a lipsi pe debitor de beneficiul conversiunii, urmează a se face, potrivit art. 78 din legea lichidării, coroborat cu art. 69 din aceeași lege, înaintea chiar a instanței de fond, cu ocaziunea judecării acțiunii cambiale, când debitorul poate pretinde pe cale de excepțiune că intră în prevederile legii pentru lichidarea datoriilor; probând manopera săvârșită de creditor prin orice mijloace, fără ca pentru aceasta, să fie nevoie ca debitorul să recurgă la instanța penală.

No. 963. — Admis apelul făcut de Maria și Aurelia Neiciulescu în contra deciziei cu No. 259 din 28 Noembrie 1934 a Curții de Apel Din București S. II în proces cu Maria Mihăilă.

Curtea deliberând,

Asupra recursului de față;

Având în vedere deciziunea Curții de Apel București Secția II-a cu No. 259/934 prin care s'a respins ca nefondate apelurile făcute de Maria și Aurelia Neiciulescu în contra sentinței cu No. 3121/933 a Tribunalului Ilfov Secția II-a com.;

Că pentru a hotărî astfel Curtea motivează că prevederile art. 78 din legea lichidării datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934 sunt aplicabile numai în instanța penală, deoarece caracterul acestui articol care admite dovada postdatării cambiei în mod fraudulos de către creditor pentru a lipsi pe debitor de

beneficiile legii conversiunii, prin toate mijloacele de probațiune, este de natură penală, având prin urmare o aplicațiune restrânsă;

Că următor principiului de mai sus dedus de Curtea din interpretarea art. 78 sus citat, instanța de apel după ce mai întâl constată că recurenții de astăzi împlinesc celelalte condiții cerute de lege spre a beneficia de conversiune, a respins proba cu martori cerută de apelanta spre a dovedi și ultima condiție și anume că efectele cambiale semnate de ele în baza cărora fuseseră acționate, fuseseră emise la o dată anterioară celei de 18 Decembrie 1931 fixată prin legea conversiunii;

În contra acestei deciziuni Maria și Aurelia Neiciulescu au făcut recursul de față;

Văzând motivul decasare în cuprinderea următoare; „Exces de putere, violarea și greșita aplicare a art. 1191 c. c. 349 c. com. și 78 din legea lichidării agricole și urbane din 7 Aprilie 1934.

„În apelul făcut de subsemnatele Maria și Aurelia Neiciulescu, contra sentinței cambiale No. 3121/933 a Tribunalului Ilfov Secția II-a comercială, am cerut proba cu martori, pentru a dovedi că Maria Mihăilă beneficiara cambiilor de proces, a complectat aceste cambii cu o dată de emisiune alta decât cea reală, aceasta pentru a face ca noi să pierdem beneficiul legii conversiunii.

„Curtea de Apel ne respinge probatoriul cerut ca inadmisibil argumentând că nu este în conformitate cu probele prevăzute de art. 349 cod. comercial și că, contravine art. 1191 cod. civil. deoarece am cerut martori peste și în contra conținutului unui act scris.

„Curtea mai argumentează că dacă legea asanării datoriilor agricole și urbane prin art. 78 a îngăduit proba cu martori în scopul solicitat de noi, a avut în vedere numai instanța penală înaintea căreia aceste probe se puteau cere.

„Judecând astfel, Curtea a comis un exces de putere, violează și aplică greșit art. 1191 cod. civil. 349 cod. comercial și 78 din legea asanării datoriilor agricole și urbane.

„În adevăr nu se poate vorbi în această materie comercială de art. 1191, cât și de regula în materie de probe pe care acest articol o statornicește.

„Este știut că în materie comercială nu poate proba în contra și peste conținutul unui act.

„Este adevărat că în mod special în instanța cambială probele trebuie să conșteie din acte scrise de grabnică soluție.

„Legiuitorul însă, prin art. 78 din legea asanării datoriilor agricole și urbane a derogat însă dela această regulă și a îngădit proba cu martori în scopul de a se dovedi că, cambia a fost emisă înainte de 18 Decembrie 1931 și că beneficiarul cambiei a dat acesteia o altă emisiune.

„Dacă legiuitorul s'ar fi gândit la instanțele de drept, comun, civile sau penale, înaintea cărora o asemenea probă, să se facă numai era nevoie ca să edicteze prin text special încuviințarea probei cu martori, în scopul mai sus amintit.

„In instanțele de drept comun, această probă era admisibilă, deoarece în materie comercială martorii pot fi admiși peste și în contra conținutului unui înscris.

„Legiuitorul a vizat deci judecata cambială, unde martorii nu sunt admiși și a admis aceasta într'un interes de ordine publică și de armonie socială, pe care legea asanării datoriilor agricole și urbane îl urmărește“.

Având în vedere că prin acest motiv recurențele se plâng de exces de putere, violarea și greșita aplicare a art. 1191 c. civ., 349 c. com. și 78 din legea lichidării datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934;

Recurențele arată că art. 1191 c. civ. nu este aplicabil în cauză unde sunt în litigiu niște cambii:

Că fiind vorba de a se dovedi postatarea unei cambii, legiuitorul a prevăzut posibilitatea de a uza de proba cu martori, lucru ce n'ar fi fost necesar dacă ar fi ca aceasta dovadă să se utilizeze numai în instanța penală, unde conform dreptului comun orice probă este admisibilă:

Considerând că potrivit art. 78 din legea pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, faptul preschimbării unei cambii, a căreia creanță ar intra în prevederile legii, se poate dovedi prin orice mijloc de probă:

Că același articol dispune că completările nesincere a cambiilor emise în alb, făcute de creditori în scopul de a sustrage pe debitori dela beneficiile legii conversiunii se va pedepsi cu închisoarea, dovada acestui fapt putându-se face prin orice mijloc de dovadă:

Că prin alineatul penultim al art. 69 se prevede că instanțele de fond sau de urmărire sunt competente în orice stadiu al pricinii să se pronunțe asupra chestiunii dacă debitorul îndeplinește condițiile spre a putea intra în prevederile legii sau dacă debitorii sau vre'una din creanțe intră în excepțiile prevăzute mai sus precum și asupra oricăror decăderi:

Că din coroborarea acestor două texte rezultă că dovedirea post datării săvârșite de creditor pentru a lipsi pe debitor de beneficiul conversiunii se face în instanță de fond, cu ocaziunea judecării acțiunii cambiale, când debitorul poate pretinde pe cale de excepție că intră în prevederile legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, probând *mano pera* săvârșite de creditor prin orice mijloace:

Că a pretinde, cum face Curtea de Apel, că proba cu martori este admisibilă numai în instanța penală deoarece art. 78 creind un delict, judecarea și dovedirea lui trebuie să urmeze calea penală obișnuită, ar însemna ca ori de câte ori o cambie în alb a fost completată inexact de creditor, fie prin post datare, fie prin schimbarea cauzei în scopul de a lipsi pe debitor de beneficiile legii de conversiune, debitorul să se găsească dezarmat în fața unui asemenea creditor de rea credință, asistând lipsit de apărare cum prin manoperile creditorului este exclus dela beneficiul legii de conversiune;

Că legiuitorul a înțeles a admite proba testimonială

în materie cambială datorită unui principiu de echitate socială ce a determinat această legiuire cu totul excepțională, — ne dovedește faptul că prin primul alineat al articolului 78, preschimbarea cambiilor atunci când privesc o creanță ce ar intra în legea conversiunii se poate dovedi prin orice mijloace de probă, și evident în instanța cambială, ne mai fiind vorba de astădată de un fapt de natură penală:

Că ar fi nelogică interpretarea după care, proba cu martori în cadrul primului alineat al art. 78 ar fi admisibilă în instanța cambială, în timp ce pentru dovedirea complectării frauduloase a unei cambii emisă în alb să fie nevoie ca debitorul să recurgă la instanța penală, deoarece în ambele ipoteze legiuitorul derogând dela rigorismul dreptului cambial a îngăduit proba testimonială în această materie pentru a da posibilitatea cu un ceas mai devreme unui debitor îndreptățit să profite de avantajile legii conversiunii, să dovedească care sunt condițiunile și elementele exacte ale datoriei sale:

Că judecând și hotărând altfel. Curtea de fond a pronunțat o deciziune casabilă:

Că deci motivul de casare fiind fundat urmează a fi admis și a se casa deciziunea recurată:

Pentru aceste motive admite.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența de la 19 Octombrie 1935

Președinția D-lui Aurel Bogdan, președinte

Ioana Elenescu și alții cu Ecaterina Bărbulescu

DOTĂ. — DISPENSĂ DE RAPORT FĂCUTĂ PRIN ACT POSTERIOR. — DACĂ E VALABILĂ. — ART. — 846 ȘI 1236 C. CIVIL.

Dispensa de raportarea dotei, este operantă, chiar când nu e făcută prin actul dotal, ci printrun act ulterior, după formele arătate în art. 846 cod. civil, de oare ce dispensa de raport dând posibilitatea înzestrării de a cumula dota cu vocația s'a ereditară, este o liberalitate nouă pe care înzestratorul o face înzestrării, și pe care nu o poate împiedica principiul imutabilității dotei, consfințit de art. 1236 cod. civil, fiindcă acest text de lege oprește numai constituirea sau adăogirea dotei în timpul căsătoriei, cea ce nu este în cazul acordării dispensei de raport prin act ulterior actului de dotă, când partea din succesiune care revine înzestrării în urma dispensei de raport nu reprezintă o dotă, ci o liberalitate în plus.

No. 402. — Respinse apelurile făcute de Constantin N. Elenescu, Nicolae N. Elenescu și Ioana N. Elenescu contra sentinței civile No. 1623/933 a Trib. Ifov S. I-a civ. cor. în proces cu Ecaterina Bărbulescu.

S'au ascultat D-ii avocați C. Vasilescu pentru apelanți și Stelian Ionescu pentru intimată.

Curtea în majoritate,

Asupra apelurilor conexe făcute de o parte de Costică N. Elenescu, de altă parte de Nicolae Ele-

nescu iar de altă parte de Ioana N. Elenescu, în contra sentinței civile No. 1623 din 14 Noembrie 1933, a Tribunalului Ilfov Secția I.C.C., dată în procesul de partaj al averii defunctului Nicolae Elenescu, purtat cu intimata Ecaterina Filofteia Al. Bărbulescu.

Având în vedere sentința apelată, actele din dosar precum și susținerile părților din care în fapt rezultă că de pe urma lui Nicolae Elenescu căsătorit cu apelanta Ioana N. Elenescu și decedat la 21 Martie 1933, au rămas trei copii legitimi: apelanții Costică și Nicolae Elenescu și intimata Ecaterina Filofteia Bărbulescu, iar ca avere două imobile în București str. General Berthelot No. 104 și 106 și averea mobilă prevăzută în inventarul dresat de supleantul Tribunalului Ilfov, Secția IV-a C.C.; că prin acțiunea de la prima instanță, intimata Ecaterina Filofteia Bărbulescu, căreia defunctul Nicolae Elenescu, în timpul vieții, îi constituise dotă, prin actul autentic de Tribunalul Ilfov Secția de Notariat la No. 17316/927, avere mobilă în valoare de lei 195.000 și căreia numitul, prin actul autenticat de același Tribunal la No. 13762/932, îi mai dăruise și suma de 300.000 lei cu dispensă de raport pentru valoarea dotei constituită, a cerut împărțeala în trei părți egale a celor două imobile și a averii mobiliare prevăzută în inventarul dresat de supleantul Tribunalului; că în această acțiune de partaj a intervenit și apelanta Ioana N. Elenescu, cerând pe de o parte de a i se atribui din succesiune, conform art. 1278 c. civ., suma de 200.000 lei pentru anul de doliu, vesminte și alimente cum și dreptul de habitație în locuința ce ocupă, iar pe de altă parte solicitând în calitate de văduvă săracă de a i se recunoaște dreptul la o pătrime din uzufructul întregii averi mobile și imobile rămasă de la defunctul ei sot; că înaintea primei instanțe, apelanții Costică și Nicolae Elenescu, prin întâmpinarea ce au depus la dosar, au declarat că nu se opun la împărțeală, dar au cerut ca intimata Ecaterina Filofteia Bărbulescu să fie obligată a raporta la masa succesiunii, spre a fi deasemenea împărțite în trei părți egale atât suma de 195.000 lei, valoarea obiectelor constituite dotă cât și suma de 300.000 lei dăruită; că însă Tribunalul, în urma concluziunilor puse de părți, a socotit că este cazul ca intimata Ecaterina Filofteia Bărbulescu să raporteze la succesiune numai suma de 300.000 lei dăruită și ordonând acest raport, a hotărât ca această sumă, din preună cu cele două imobile și cu averea mobilă din inventarul dresat să fie împărțită în trei părți egale, mai recunoscând și Ioanei Elenescu, ca văduvă săracă intervenită în proces, dreptul la 1/4 din uzufruct din aceiași avere, omițând însă de a se ocupa și de chestiunea privitoare la anul de doliu și la habitație.

Având în vedere că în contra soluțiunii Tribunalului dată prin sentința cu No. 1623 din 14 Noembrie 1933, s'au făcut apeluri atât de Costică și Nicolae Elenescu, fii legitimi ai defunctului Nicolae Elenescu, a cărui succesiune e supusă împărțelei, cât și de intervenienta Ioana N. Elenescu, soția numitului defunct.

Având în vedere că din motivarea apelurilor introduse de Costică și Nicolae Elenescu, aceștia susțin că soluționarea Tribunalului este greșită, întrucât prin clauza de dispensă de raport inserată, nu în actul total, ci în actul ulterior de donațiune se violează principiul imutabilității dotei în timpul căsătoriei, înscris în art. 1236 c. civ. și din această cauză sus zisa clauză trebuie socotită nulă și neavenită și deci intimata Ecaterina Filofteia Bărbulescu urmează pe cale de consecință să fie obligată să

raporteze și dota, iar apelanta intervenientă Ioana Nicolae Elenescu în motivarea apelului său reiterând cererea făcută înaintea Tribunalului și asupra căreia acesta a omis a se pronunța, solicită, pe temeiul art. 1279 c. civ. suma de 200.000 (două sute mii) lei pentru anul de doliu, vesminte și alimente, cum și dreptul de habitațiune în locuința ce o ocupă.

Având în vedere că în ședința dela 19 Octombrie a. c. luându-se în cercetare apelurile introduse, Curtea în urma deliberațiunilor, ce au avut loc, a decis pentru motivele cuprinse în jurnalul No. 6140 din 25 Septembrie 1935, că apelul intervenientei Ioana Nicolae Elenescu, urmează a fi respins, dat fiind, că drepturile recunoscute soției prin art. 1279 c. civ., spre deosebire de dreptul conferit acesteia prin art. 684 c. civ., sunt niște simple creanțe care nu pot fi valorificate cu ocazia împărțelei moștenirii, ci pe calea unei acțiuni deosebite în contra succesiunii, recte a succesorilor titulari ai succesiunii; că în ce privește însă soluționarea apelurilor introduse de Costică și Nicolae N. Elenescu, s'a ivit divergența de opinii.

Având în vedere că, într-o asemenea situațiune, complexului de divergență de astăzi îi revine deci sarcina de a rezolva numai punctul rămas în divergență privind apelurile introduse de erezii legitimi Costică și Nicolae N. Elenescu și care poartă asupra chestiunii dacă, este operantă dispensa de raportarea dotei intimatei Ecaterina Filofteia Bărbulescu, făcută de defunctul său tată Nicolae Elenescu nu prin actul total prin care acesta a constituit acea dotă, ci prin actul ulterior de donațiune autenticat de Tribunalul Ilfov sub No. 13762 din 1932.

Considerând că, potrivit art. 846 cod civil, declarațiunea că darul sau legatul este peste partea succesibilului, se poate face sau prin actul ce conține dispozițiunea sau în urmă cu formele dispozițiunilor, între vii sau testamentare, ceea ce înseamnă că nu este necesar ca dispensa de raport să fie simultană cu liberalitatea, ea putând fi acordată și printr'un act ulterior; trebuie însă în acest din urmă caz după cum prevede textul citat, ca actul care conține dispensa izolată să fie făcut în forma obișnuită (a liberalităților).

Având în vedere că acest principiu este aplicabil și atunci când liberalitatea constă într-o dotă pentru care dispensa de raport n'a fost acordată prin actul de constituirea ei, ci în timpul căsătoriei, printr'un act ulterior, fiindcă dispensa de raport, dând posibilitate înzestrării de a acumula dota cu vocația să creditoră, este o liberalitate nouă ce înzestratorul o face înzestrării, ori principiul imutabilității dotei, pe care într'adevăr art. 1236 c. civ. îl consfințește, nu oprește pe înzestrată de a primi o nouă liberalitate dela înzestrător, ci oprește numai constituirea sau adăogirea dotei în timpul căsătoriei, lucru care nu se întâmplă în cazul acordării dispensei de raport prin act ulterior actului de dotă, odată ce partea din succesiune, ce în acest caz revine înzestrării în urma dispensei de raport, nu reprezintă o dotă, ci o liberalitate în plus.

Că, de altfel dispoziția dispensei de raport, privind succesiunea, actul total nu suferă nici o schimbare și el își produce efectele sale, așa cum a fost constituit, pe tot timpul vieții donatorului.

Că așa fiind Tribunalul, n'a dat o soluțiune greșită atunci când, pe baza dispensei de a raporta dota, acordată prin actul de donațiune ulterior actului de dotă a socotit că intimata Ecaterina Filofteia Bărbulescu nu e obligată a raporta și dota, și într-o asemenea situațiune de fapt și de drept toate apelurile

făcute contra sentinței No. 1623 din 1933 a Tribunalului Ilfov secția II c. c. și cu cari e investită instanța sunt nefundate și urmează a se respinge ca atare. Pentru aceste motive, respinge.

Semnați: A. Bogdan, S. Rădulescu, I. Zenovie, V. Șerbănescu.

OPINIUNE:

Subsemnatul mă deosebesc de hotărîrea Curții, numai în cece privește apelurile făcute de Constantin și Nicolae Elinecu, ce sunt de părere că trebuiesc admise și ca consecință ca comostenitoarea lor Ecaterina Bărbulescu, trebuie să fie obligată ca să raporteze și dota cu care a fost înzestrată, pentru următoarele motive:

Conform art. 846 al. 2 c. civ. dispensa de raport a unei liberalități poate fi acordată și posterior actului care o constată însă să fie făcută cu formele dispozițiilor dintre vii sau cu cele testamentare, deoarece dispensa ulterioară reprezintă o augmentare a liberalității inițiale, adică un plus de liberalitate, întrucât liberalitățile obișnuite către erezi, constituiesc simple avansuri asupra părții cuvenită din succesiunea viitoare, iar cele cu dispensă de raport, când ele nu trec peste marginele cotității disponibile, constituiesc adevărate danii peste partea cuvenită din succesiunea viitoare.

Dacă aceste reguli sunt evidente pentru liberalitățile ordinare și bine înțeles, în limitele cotității disponibile, ele însă nu sunt aplicabile pentru cele făcute în formă de dotă către erezi, pentru că acestea nu mai pot fi adăogite după celebrarea căsătoriei conform art. 1236 cod. civil.

Această opinie s'a hotărît de legiuitorul român, sub influența celui francez, care pentru motive ce nu sunt de expus aci, a privit cu defavoare regimul dotal, ce în Franța dela 1800, era special numai unor provincii dela sudul ei. Din aceste cauze prin art. 1236 cod civil, s'a dispus prohibiția modificării doței în timpul căsătoriei, prohibiție generală privind atât pe soți cât și pe terții.

A admite în speță contrariul. înseamnă că situația comostenitorilor Ecaterinei Bărbulescu, s'a modificat în defavoarea lor, prin acordarea posteroară a dispensei acestora de a mai raporta dota, fiindcă mărindu-i-se în acest mod liberalitatea dotală, s'au micșorat părțile celorlalți cosuccesori, deci s'au înfrânt regulile articolului 1236 cod civil.

Că așa fiind dispensa ulterioară de raport a doței, este nulă și neoperantă în cauză.

Semnat: Camil Demetrescu.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența dela 30 Octombrie 1935

Președinția D-lui Aurel Bogdan, președinte

Alberto și Enrico Arganini cu Soc. Generală Petroliferă și Soc. Astra-Română

CHEMARE ÎN GARANȚIE.—APELUL CHEMATULUI ÎN GARANȚIE. MOTIVE. — DACĂ PROFITĂ ȘI APELUL PĂRĂTULUI PRINCIPAL. — ART. 112 ȘI 113 PR. CIVILĂ. — ART. 1351 COD. CIVIL.

Motivete pe cari își sprijină un chemat în garanție apelul său, pot profita și pârătuului principal care l-a introdus în cauză, chiar dacă aceste motive nu figurează ca mijloace de apărare și în apelul pârătuului, de oarece chematul în garanție are să se aperse nu numai contra pretențiunilor formulate în contra sa de partea care l-a chemat ca ga-

rant, ci are și dreptul și interesul de a'l apăra și pe acesta în contra pretențiunilor reclamantului, care a pornit procesul, ca astfel acesta căzând în pretențiunile sale, să cadă de la sine și pretențiunile pe cari pârătuul le-a formulat împotriva sa, prin cererea de chemare în garanție.

No. 406. — Respins ca nefundat apelul făcut de frații Alberto și Enrico Arganini în contra sentinței civile cu No. 733/932 a Trib. Ilfov S. I-a civ. cor. și admise în parte apelurile făcute în contra aceleiași sentințe de către Societatea Generală Petroliferă și Soc. Astra-Română.

S'au ascultat D-nii avocați: Patriciu Popescu pentru apelanții frații Arganini; Eugen Teodorini și Istrati Micescu pentru Soc. Generală Petroliferă și Emil Otulescu pentru Societatea Astra-Română.

Curtea,

Asupra apelurilor de față, făcute de către Alberto Arganini și Enrico Arganini împotriva sentinței civile Nr. 733/932, a Tribunalului Ilfov S. I-a Civ. Cor., prin care i s'a admis numai în parte acțiunea făcută de dâșii contra Societății Anonime „Generală Petroliferă“, declarându-se reziliat din culpa pârătei contractul de arendare autentificat de Trib. Ilfov. la No. 796/924, precum și actul adițional, ambele privitoare la moșia Scăeni, (Prahova) și obligându-se pârăta să plătească și sura de 816.000 lei, daune, plus 2.000 lei cheltueli de judecată.

Asupra apelului făcut în contra aceleiași sentințe de către pârăta dela prima instanță, Societatea Anonima „Generală Petroliferă“, cât și:

Asupra apelului făcut de către Societatea Anonimă „Astra Română“, care prin aceiași sentință a fost obligată să plătească în calitate de chemată în garanție, Societății „Generală Petroliferă“, suma pe care aceasta a fost obligată să o plătească cu titlu de daune reclamanților Alberto și Enrico Arganini.

Având în vedere actele dela dosar, concluziunile orale și scrise ale părților.

Având în vedere că în fapt se constată următoarele:

La 8 Decembrie 1930, frații Arganini au chemat în judecată pe Societatea Anonimă „Generală Petroliferă“ (în lichidare), pentru a se pronunța rezilierea contractului de arendare sus arătat, din culpa pârătei și pentru ca aceasta să fie condamnată și la plata sumei de 2.000.000 lei, cu titlu de daune, și anume, pentru faptul că moșia Scăeni, arendată lor, a fost concesionată și consolidată Societății „Astra Română“ care a început lucrări neautorizate prin contractele respective și ocupând mai mult de jumătate din moșie au făcut imposibilă folosința ei.

Înainte de introducerea acestei acțiuni, la 28 Noembrie 1930, Societatea „Generală Petroliferă“ — în lichidare — intentase și ea o acțiune împotriva fraților Arganini, pentru rezilierea aceluiaș contract din culpa lor, cerând în acelaș timp și evacuarea lor din moșie precum și plata sumei de 70.000 lei, rest de arendă rămas neplătit.

Prima instanță a conexas ambele aceste acțiuni.

La 23 Ianuarie 1931, Societatea „Generală Petro-

liferă", ca pârâtă, a chemat în conformitate cu actul de concesiune consolidat al moșiei Scăeni, intervenit între ele, să fie obligată la rândul său să-i plătească sumele pe cari și ea ar fi obligată să le plătească fraților Arganini.

Tribunalul prin sentința apelată a admis în parte acțiunea fraților Arganini, declarând reziliat contractul de arendare din culpa pârâtei Societatea „Generală Petroliferă”, pe care a obligat-o să plătească reclamanților suma de 816.000 lei daune și 2.000 lei cheltuieli de judecată: a admis deasemenea și cererea de chemare în garanție făcută de pârâta Societatea Generală Patroliferă, obligând pe chemata în garanție Societatea „Astra Română”, să plătească pârâtei principale aceiași sumă de 816 000 lei și a respins acțiunea intentată de Societatea Generală Petroliferă în contra fraților Arganini.

Făcându-se apelurile de față, această Curte, în ședința dela 14 Iunie 1935, prin jurnalul cu Nr. 4707 și pentru motivele arătate în acel jurnal a decis:

Că apelul făcut de Enrico și Alberto Arganini, contra sentinței civile Nr. 733/932, a Trib. Ilfov S. I-a Civ. Cor., trebuie respins ca nefondat:

Că, apelul făcut de Societatea Anonimă Astra Română contra aceleiași sentințe trebuie admis în parte reducându-se obligația ei către Societatea „Generală Petroliferă” la suma de 120.000 lei;

Că apelul făcut contra aceleiași sentințe de Societatea Anonimă „Generală Petroliferă”, în lichidare, trebuie respins numai în ce privește cel de al doilea motiv, întrucât asupra primului motiv s'a ivit divergență, doi Consilieri — pe considerațiunea că motivele de apel ale Societății Astra Română nu pot profita și Societății Generală Petroliferă — fiind de părere că întreg arelul acesteia este nefondat, iar celălalt Cosilier, fiind de părere că obligația apelantei Generală Petroliferă față de frații Arganini să fie redusă la suma de 120.000 lei, întrucât apelul chematului în garanție pentru a apăra pe cel care îl chiamă, pot fi invocate de acesta din urmă și-i pot profita.

Complectându-se pentru judecarea divergenței, Curtea, în ședința dela 18 Octombrie 1935, a pus în discuția părților numai chestiunea asupra căreia nu s'au întrunit în acord părerile celor trei membri care au judecat și anume aceia privind apelul Societății Generală Petroliferă, căci în celace privește apelul fraților Arganini și a Societății Astra Română, litigiul e definitiv soluționat pentru această Curte, întrucât după cum s'a arătat mai sus asupra lor s'a decis prin jurnalul interlocutoriu din 15 Iunie 1935, de care Curte este astăzi legată.

Având în vedere că frații Enrico și Alberto Arganini, susțin că dacă de complectul anterior a fost găsit că trebuie admis în partea apelul chematei în garanție Societatea Astra Română, reducându-se obligațiunea și către pârâta Societatea Generală Petroliferă la suma de 120.000 lei, aceasta s'a făcut numai pe baza motivului din apelul Societății Astra Română, dedus din expropriere și anume că nu toată suprafața în proporție cu care s'a calculat daunele

de prima instanță, este scoasă din folosința arendașilor prin lucrările de instalație a Societății Astra Română, cari conform fișei Cadastrului, 226 de hectare au fost luate prin expropriere, motiv care însă nefigurând și în apelul Societății Generale Petroliferă nu-i poate profita și acesteia, deoarece între acțiunea principală și cererea de chemare în garanție, este o independență absolută din punct de vedere al fondului și numai legătura procedurală de conexitate, nu poate modifica fondul, astfel că apelul chematului în garanție nu poate profita garantatului.

Având în vedere că pârâta Societatea „Generală Petroliferă” susține, că rostul chemării în garanție fiind tocmai ca chematul în garanție să apere și pe pârâtul principal, motivele de apel ale chematului în garanție, trebuie să profite și pârâtului principal deși aceasta nu a invocat și el acele motive prin apelul său.

Că deci față de aceste susțineri ale părților, chestiunea de drept care urmează a fi soluționată de Curte, este aceea de a se ști dacă motivele pe cari își sprijină un chemat în garanție apelul său pot profita și pârâtului principal care l-a introdus în cauză, când aceste motive nu figurează ca mijloace de apărare și în apelul pârâtului.

Considerând că potrivit art. 112 pr. civ. o parte chemată în judecată poate chema la rândul său pe altcineva ca garant.

Considerând că chematul în garanție astfel introdus în proces are să se apere nu numai contra pretențiilor formulate în contra sa, de partea care l-a chemat ca garant, ci are și dreptul și interesul de a-l apăra și pe acestea în contra pretențiilor reclamantului care a pornit procesul, ca astfel, acesta căzând în pretențiunile sale, să cadă dela sine și pretențiunile pe cari pârâtul le a formulat împotriva sa, prin cererea de chemare în garanție.

Considerând că de altfel aceasta este și rostul pentru care legiuitorul prin art. 112 și 113 pr. civ. încuviințează ca pârâtul să aducă în procesul său cu reclamantul principal pe chematul în garanție și dispune ca cererea originală cât și cea asupra garanțiilor să se judece prin una și aceiași hotărâre.

Considerând că această interpretare își găsește consacrară chiar într'un text de lege, art. 1351 dela materia vânzării din codul civil, în care se spune precis, că dacă cumpărătorul a fost condamnat față de evingătorul său, fără să fi chemat în garanție pe vânzător, acesta nu mai răspunde de evicțiune, de va proba că erau mijloace să se câștige judecata, ceiace evidențiază și mai mult că rațiunea chemării în instanță a garantului este tocmai ca prin mijloace proprii de apărare, apărându-se pe sine, să apere și pe cumpărătorul pârât.

Și într'adevăr care ar mai fi rostul în instanță a chematului în garanție dacă ar trebui ca apărarea să se mărginească numai la motivele și mijloacele utilizate de pârât — ceiace nu ar mai constitui o apărare — și dacă pârâtului i s'ar refuza toate mijloacele de apărare aduse în favoarea sa de către cel chema

tocmai ca să-l apere, pe motiv că aceste mijloace nu au fost utilizate și de dânsul în apărarea ce și-a făcut.

Că, în afară de acestea, ar fi cu totul ciudat ca aceiași instanță, care față de motivele invocate de chematul în garanție, să găsească, în ce-l privește pe acesta, neîntemeiate sau numai în partea întemeiate pretențiunile formulate de reclamant față de pârâtul principal, și să găsească aceleași pretențiuni, întemeiate în întregime sau într-o măsură cu mult mai mare, când e vorba de pârâtul principal, pe considerațiunea numai, ca acesta nu a știut și nu și a făcut apărarea așa cum și-a făcut-o chematul în garanție.

Că deci pentru aceste considerațiuni, în speță deși Societatea Generala Petroliferă nu a invocat prin apelul său nici un motiv privitor la expropriere, totuși întrucât acest motiv a fost susținut prin apelul chematei în garanție Societatea „Astra Română”, pe temeiul căruia a fost admis în parte apelul acesteia, reducându-se pretențiunile reclamantilor, el are a folosi și pârâtei Societatea Generală Petroliferă, atrăgând în aceiași măsură și admiterea apelului ei.

Că astfel fiind, pentru motivele din jurnalul acestei Curți cu Nr. 4707 din 14 Iunie 1935, pe temeiul căror a fost admis în parte apelul făcut de Societatea „Astra Română”, reducându-se la 120.000 lei suma pe care aceasta a fost obligată a o plăti Societății Generale Petroliferă, urmează a se admite în parte și apelul făcut de Societatea Generala Petroliferă, reducându-se tot la 120.000 lei suma pe care aceasta să fie obligată a o plăti fraților Alberto și Enrico Arganini.

Pentru aceste motive, redactate de D-l Consilier S Rădulescu, respinge apelul fraților Arganini și admite în parte apelul societăților.

Semnați: *Aurel Bogdan, S. Rădulescu, I. Zenovie*

OPINIUNE

Subsemnați Consilieri suntem de părerea Curții numai în ce privește apelul reclamantilor Enrico și Alberto Arganini și al chematei în garanție Societatea Anonimă „Astra Română”, iar în ce privește apelul Societății „Generale Petroliferă” suntem de părere că trebuie să fie respins în totul pentru următoarele motive:

Prin sentința apelată susnumita a fost obligată față de arendașii săi frații Arganini, în acțiunea lor, la rezilierea contractului de arendare al moșiei Scăeni și să le plătească 816.000 lei daune.

Sentința este motivată atât pe faptul că situația părților a devenit cea prevăzută de art. 10 și 2 complementar din contractul de arendare, adică că exploatarea subsolului a ocupat mai mult de jumătate din suprafața moșiei, cât și pe situațiile prevăzute de art. 1064, 1420 și 1422 c. civ.

Apelanta prin apelul său înregistrat Nr. 2514/933-a atacat sentința pe două motive, din cari secundul a fost rezolvat de Curte prin jurnalul Nr. 4707/935, în primul său motiv de apel Generala Petroliferă nu atacă sentința decât numai fiindcă greșit a interpretat clauzele din art. 10 și 2 compl. din contractul de arendare. Chiar dacă accest motiv ar fi fondat în totul sau în parte, însă din moment ce sentința se menține și pe ipotezele prevăzute de art. 1075, 1420

și 1422 c. civ. cari cu au fost atacate prin apel, înseamnă că apelul rămâne nefondat.

Pe de altă parte nu se poate admite ca deplin drept, apărările făcute în apelul ei de Societatea Astra Română chemată în garanție de Societatea Generala Petroliferă, să profite acesteia față de reclamanții frați Arganini, pentru că între reclamant și chemat în garanție nu este legătură juridică, ele existând numai, și independente una de alta, pe de o parte între reclamant și pârît, iar pe de altă parte între pârît și chemat în garanție, acțiunea principală rămânând în totul deosebită de cea în garanție. Legiuitorul permite disjungerea acestor acțiuni și judecarea lor împreună numai atât timp cât aceasta este posibil și dacă o face, este numai spre folosul personal al pârîtului, fără însă să atingă întru nimic pe reclamantul principal.

Acțiunea de chemare în garanție este și ea tot o acțiune principală cu reclamant și pârît, ea nu are cu prima acțiune decât o legătură procedurală și nu poate exista între ele vreo legătură de fond, decât numai atunci când între ele ar fi vreo legătură indisolubilă de drept, ceiace în speță nu există și nici nu s'a pretins că ar fi.

Semnați: *Camil Demetrescu, Victor Serbănescu.*

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. IV

Audiența de la 17 Septembrie 1935

Președinția D-lui Aurel Lerescu, președinte

on T. Ionescu cu Societatea Comunală a Locuințelor Eftine

LOCUINȚE EFTINE. — VÂNZARE. — NEPLATA RATELOR. — EXECUTORI. — ART. 16 ȘI 24 DIN LEGEA PENTRU ÎNFIINȚAREA SOCIETĂȚII COMUNALE PENTRU CONSTRUIREA DE LOCUINȚE EFTINE.

În materie de executare pornită pe baza art 16 din legea pentru înființarea societății comunale pentru construirea de locuințe eftine, când cumpărătorul unui imobil nu plătește trei rate contractuale, apelul introdus în contra jurnalului de investirea contractului de vânzare cumpărare cu formula executorie, după ce ordonanța de reziliere și evacuare a avut loc, este inadmisibil în principiu, fostul cumpărător. dacă avea motive să se plângă contra investirei contractului cu formula executorie, trebuind să atace jurnalul de investire mai înainte ca ordonanța de reziliere și evacuare să fi fost obținută.

No. 256. — Respins ca inadmisibil apelul făcut de Ion Th. Ionescu împotriva jurnalului cu No. 4577 din 1 Martie 1933 a Trib. Ilfov S. Notariat în proces cu Soc. Locuințelor Eftine.

Curtea,

Asupra apelului făcut, prin petiția înregistrată la No. 2290 din 16 Februarie 1934, de către Ion Th. Ionescu, domiciliat în București strada Petrache Poenaru, parcela 30, în contra jurnalului cu No. 4577 din 1 Martie 1935, prin care s'a dispus investirea cu formula executorie a actului de vânzare cumpărare autentificat la No. 12292/929 de Tribunalul Ilfov Secțiunea Notariat, intervenit între intimata Societatea comunală pentru construirea de locuințe eftine, cu sediul în București, Piața Rosetti No. 7, ca vânzătoare și apelantul Ion Th. Ionescu, ca cumpărător.

Având în vedere actele și lucrările din dosar, cum și concluziunile orale ale părților.

Având în vedere că din toate acestea se stabilește în fapt următoarele :

În 1929, cu actul de vânzare-cumpărare autentificat la No. 12229/929, și transcris la No. 6059/929 de Tribunalul Ilfov Secțiunea Notariat, apelantul Ion Th. Ionescu cumpără dela Societatea comunală pentru construirea de locuințe eftine imobilul din București, strada Petrache Poenaru, parcela 30, cu prețul de 373.000 lei, din care 140.000 lei s'a plătit în termen de 5 ani, în 20 rate trimestriale a câte 11.685 lei, începând dela 1 Aprilie 1929.

Cum cumpărătorul nu a plătit la timp mai mult de trei rate trimestriale, potrivit art. 16 din legea pentru înființarea Societății comunale pentru construirea de locuințe eftine, societatea vânzătoare, prin somațiunile din 17 Septembrie 1932 și 21 Ianuarie 1933, adresate cumpărătorului Ion Th. Ionescu, îl invită pe acesta să achite ratele întârziate, ceea ce acesta nefiind următor, cere investirea contractului cu formula executorie, cerere care fiindu-i încuviințată prin jurnalul cu No. 4577 din 1 Martie 1933, al Tribunalului Ilfov Secțiunea Notariat, se adresează Judecătoriei Ocol. 7 București, care, în urma citării părților, prin cartea de judecată civilă cu No. 480 din 2 Noembrie 1933, definitivă și executorie potrivit art. 16 al. 3 al menționatei legi, admitând acțiunea introdusă de Societatea vânzătoare în contra cumpărătorului Ion Th. Ionescu, declară reziliat contractul de vânzare, ordonând evacuarea părâtului din imobilul cumpărat.

La 30 Ianuarie 1934, în urma cererii făcută de Societatea comunală pentru construirea de locuințe eftine prin petițiune înreg. la No. 5956 din aceeași zi, Tribunalul Ilfov Secțiunea Notariat, pe baza menționatei cărți de judecată, definitivă și executorie, dispune să se facă mențiune atât pe marginea actului de vânzare cât și în registrul de transcripțiuni că contractul de vânzare a fost reziliat.

La 25 Iunie 1934, apelantul Ion Th. Ionescu, prin petiția înregistrată la No. 45429 de Tribunalul Ilfov Secția Notariat, introduce o contestație, împotriva jurnalului de investire cu No. 4577 din 1 Martie 1933 al acelui Tribunal, cerere care, după mai multe amânări, prin jurnalul cu No. 3749 din 15 Februarie 1935, după cererea ambelor părți, fiind scoasă de pe rol, a doua zi, la 16 Februarie 1935, Ion Th. Ionescu introduce apelul de față în contra aceluiași jurnal de investire cu No. 4577 din 1 Martie 1933 al Tribunalului Ilfov Secțiunea Notariat.

Având în vedere că societatea intimată susține că întrucât s'a procedat la executare, apelul introdus în contra jurnalului de investire caută să fie respins ca inadmisibil.

Considerând că, potrivit art. 16 din legea pentru înființarea Societății comunale pentru construirea de locuințe eftine, dacă cumpărătorul unui imobil nu plătește trei rate contractuale, societatea este în drept ca, în urma a două somațiuni făcute la interval de 15 zile, să ceară instanței care a autentificat actul de vânzare cumpărare investirea lui cu formula executorie, iar apoi, pe baza contractului de vânzare cumpărare astfel investit, să obțină dela judecătorul de ocol competent, în urma citării părților la imobilul cumpărat, admiterea ordonanței de rezilierea contractului și evacuarea cumpărătorului din imobilul cumpărat, ordonanță executorie, pe baza art. 16 al. 3 acelei legi, al cărei efect este, potrivit art. 14 al. 1 al. 1 legei, intrarea societății, de drept și de fapt, în deplina stăpânire a imobilului, pe care îl va vinde prin licitația publică și fără intervenția Justiției, ci numai prin publicarea în Monitorul Comunal și prin alte două ziare, din prețul obținut, reținând sumele datorate

societății sub orice titlu și rambursând diferența fostului cumpărător.

Că, întrucât efectul ordonanței de reziliere și evacuare care, potrivit art. 16 al. 2 al. 1 legei, se da de către judecătorul de ocol, pe baza contractului de vânzare cumpărare investit cu formula executorie de către instanța care a autentificat actul, este depose-darea cumpărătorului de imobilul cumpărat, care re-întră în deplina stăpânire de drept și de fapt a societății — ceea ce însemnează executarea deplină a fostului cumpărător, întrucât vânzarea imobilului, care urmează după aceea, nu se mai face cu concursul Justiției, ci de către însăși societate care, pentru a putea obține cât mai mult posibil, așa încât, după reținerea sumelor datorate ei să mai poată rămâne ceva și pentru fostul cumpărător, este obligată a-l vinde prin licitație publică, cu îndeplinirea formelor de publicitate, — urmează că apelul introdus, în speță, în contra jurnalului de investirea contractului de vânzare-cumpărare cu formula executorie, după ce ordonanța de reziliere și evacuare a avut loc, este inadmisibil în principiu, fostul cumpărător, dacă avea motive să se plângă în contra investirii contractului cu formula executorie, trebuind să atace jurnalul de investire mai înainte ca ordonanța de reziliere și evacuare să fi fost obținută.

Că întrucât fostul cumpărător deșteptat asupra executării prin cele două somațiuni ce i-au fost adresate mai înainte de introducerea cererii de investire nu e atacat la timp jurnalul de investire, de îndată ce, cu ocazia primirii citațiunei înaintea judecătoriei de ocol pentru obținerea de către societate a ordonanței de reziliere și evacuare, a luat cunoștință de investirea actului, și nici nu s'a prezentat înaintea judecătorului de ocol unde, arătând că investirea contractului de către Tribunal a fost greșit încuviințată, cum judecătorul nu putea anula formula executorie pusă de Tribunal, să ceară termen înaintea judecătoriei, pentru a introduce apel în contra jurnalului de investire înaintea Curții, ci a lăsat ca ordonanța de reziliere și evacuare să fie dată, el nu mai poate să vină astăzi, după ce executarea a avut loc, să se plângă în contra unei încheeri pe care, neatacând-o la timp, pe existența ei s'a greșit ordonanța de reziliere și evacuare, definitivă și executorie, potrivit art. 16 și 24 din aceeași lege.

Că ceea ce ar putea să facă astăzi partea, este să introducă o contestație la ordonanța de reziliere și evacuare, în cazul când aceasta ar fi fost dată, fără ca procedura cu ea să fi fost valabil îndeplinită și anulând, astfel, ordonanța de reziliere și evacuare a judecătoriei să introducă apel la Curte, în contra jurnalului de investire care, în cazul acesta, ar fi în termen introdus, din moment ce ordonanța de reziliere și evacuare, anulată fiind, însemnează că încă nu a intervenit.

Că incidentul fiind astfel fondat, urmează să fie admis, respingându-se apelul ca inadmisibil.

Pentru aceste motive redactate de Domnul Consilier Ștefan P. Mihăileanu, respinge.

Aurel Lerescu, Ștefan P. Mihăileanu, Traian Orleanu.